

endnu sværere end det kun at danne sig en Forestilling om, hvor meget man vil være med til.

Det andet Hensyn, jeg naturligvis tog, var Statens Krav, som jeg ogsaa nævnedes i Gaar, Statens Krav om, at der hurtigt skaffes Indtægt, om, at baade Finansministeren, Regeringen og Rigsdagen hurtigt er klar over, hvilke Indtægter Staten kan raade over.

Saa er det blevet sagt, at jeg ikke havde taget tilstrækkeligt Hensyn til Rigsdagens baade formelle og reelle Ret til at behandle disse Lovforslag. Jeg ser ikke, det med nogen Ret kan siges overfor mig. Det at opfordre Rigsdagen til at behandle en Sag hurtigt, naar dette ikke sker af partipolitisk Interesse, for ens eget Parti eller for een selv, kan dog neppe være et Forsøg paa at krænke Rigsdagens Ret. Naar jeg opfordrede Rigsdagen til at gøre dette og brugte det tilfældige Udtryk om den beske Medicin, var det, fordi jeg f. Eks. vidste, at visse Lovforslag var lidet behagelige at modtage for visse Partier, og fordi jeg troede, at man vilde kunne blive enig med mig om, at det dog er nødvendigt at gaa til det Skridt, jeg tillod mig at anbefale. Og at det er nødvendigt at skaffe de store Indtægter, har egentlig i Øjeblikket ingen af de nuværende Ordførere bestridt. Jeg maa altsaa fastholde, at jeg har intet Øjeblik tænkt paa at krænke Rigsdagens Ret. Jeg har tilladt mig, at fremsætte disse Lovforslag paa et Tidspunkt, da det forekom mig, at der er Ro og derved ogsaa Lejlighed til med Grundighed at behandle dem.

Naar jeg har troet, de kunde behandles hurtigt, var det ogsaa af den Grund, at jeg mente, der var den Overbevisning hos mange ligesom hos mig — jeg har undertiden faaet det bekræftet ved Udtalelser af forskellige Politikere —, at Lovforslag om den Art Afgifter som Told og lignende vilde og burde Rigsdagen almindeligvis behandle hurtigt, fordi de berører saa mange Interesser, og fordi det, hvis Staten skal have Indtægter af saadanne Foranstaltninger, er nødvendigt, at de behandles saa hurtigt som muligt. Men jeg har desuden set — hvad jeg vil minde om i Anledning af, hvad der ellers er blevet sagt —, at Lovforslaget om Tillægsafgift af Spiritus blev færdigbehandlet i Rigsdagen i 3 Timer, og det var dog ikke mindre betydende end delvis de Lovforslag, jeg nu har fremsat, og det var den Gang til en vis Grad et nyt Princip, der indførtes. Alligevel enedes man saa hurtigt

derom. Det var desuden en indirekte Afgift, og alligevel rejste man ikke fra forskellige Sider Spørgsmaalet om indirekte og direkte Afgifter. Naa, der var en særlig Grund dertil, som jeg skal komme tilbage til, men jeg kan ikke undlade at sige, at saaledes er den Art Lovforslag blevet behandlet i Rigsdagen, og hvorfor? Fordi vi er inde i en overordentlig Tid, fordi der ikke mere er Mulighed for den Art Grundighed, som kunde bestaa, da man roligt sad i et Udvalg og drøftede Skattelovforslag og lignende i Løbet af, om det skulde være, hele Rigsdagssamlingen. Det kommer man let til, naar der ikke ellers er Hastværk i Luften. Men saaledes som vi nu maa arbejde, og saaledes som Tiderne er, er der ingen Mulighed for den Langsomhed, som man i rolige Tider kan anvende. Vi er i Krigstider. Lykkeligvis er det ikke i den Forstand, at vort Land er inddraget i Krigen, men samtidig er det dog saaledes, at Krigstiden føles, og at den gør Arbejdet noget febrilsk, baade i Regeringskontorerne og i Rigsdagen, naar det er nødvendigt. Jeg har derfor ment, at jeg kunde rette denne Opfordring til Rigsdagen. Om Rigsdagen vil følge Opfordringen, var en helt anden Sag. Det har jeg ingen Indflydelse paa.

Jeg maa takke det ærede Medlem, som var Ordfører for Partiet Venstre (N. Neergaard), for den Tilslutning, han i al Almindelighed har givet det hele Sæt af Lovforslag. Og den gav det ærede Medlem jo ikke af nogen Særkærlighed til mit Parti eller til Regeringen, men fordi det ærede Medlem netop har den Følelse, som synes mig helt at mangle hos det konservative Folkeparti, at man for Tiden maa se bort fra, baade hvad der i Almindelighed kan ligge Partier imellem, og hvad der særligt kan ligge dem imellem med Hensyn til enkelte Lovforslags Behandling, maan maa se stort paa Sagerne. Det er det samme, jeg føler overfor det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), idet han trods Vanskelighederne, trods hans Sorg over at skulle være med til en saadan Lovgivning som den, jeg her har foreslaaet, fordi den gaar i saa høj Grad imod hans — og jeg kan ogsaa sige mit eget Partis — Principper med Hensyn til Beskatning, alligevel — saadan maa jeg forstaa det — gaar med til en velvillig Behandling af disse Lovforslag. Jeg har den Følelse, at de to ærede Ordførere ser saa stort paa Sagen, at de mener, det nu